

[Oluf Pedersen.]

bliver fulgt med en vis opmærksomhed. Det er spørgsmålet om anvendelsen af de moderne plantebeskyttelsesmidler i frugthaven. Man kan jo ikke være blind for, at der skal passes på, og at man løber en stor risiko ved at anvende disse midler. At anvende gift til sprøjtning er en nødvendighed, og man skal overveje med sig selv, om man tør slippe en sådan gift løs. Jeg tør sige, at da jeg som konsulent skulle udsende en vejledning vedrørende giftsprøjtning til alle sjællandske husmænd, var jeg lidt betænkelig ved at sende en sådan anvisning ud; den lå en 14 dages tid, inden jeg dristede mig til det.

Det er jo stærke gifte, man bruger; en flaske nikotin f. eks. kan slå en hel bys befolkning ihjel, hvis den bliver fordelt rigtigt. Men det er en trøst, at man ikke bruger vædsken koncentreret, den bliver blandet op, og så er risikoen ikke så stor. Man er imidlertid i dag inde på at anvende visse gifte, der ligefrem forgifter frugten, så at insekterne bliver dræbt, når de angriber den. Men her er der en risiko for ikke at anvende giften på det rette tidspunkt. Dens virkninger skal være forbi, inden frugten kommer ud til forbrugere; det, det kommer an på, er, at man skal passe på ikke at sprøjte for silde. Jeg tror, man en skønne dag må gå over til at give sådanne regler med hensyn til sprøjtningen, at de kommer til at dreje sig om ikke at beskytte bierne, men menneskene mod at blive slået ihjel ved forgiftning.

Landbrugsministeren (Smørum): Jeg må sige, jeg føler mig helt overvældet af den megen tilslutning, som lovforslagene har fået.

Med hensyn til lovforslaget om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier mente i alt fald de fleste af ordførerne, at jeg ikke er gået vidt nok. Jeg synes, at når den bevilling, som der her er tale om, forhøjes i forhold til den prisforhøjelse, der er sket, og i forhold til hele den udvikling, der har været i biavlens, er det et meget rimeligt balancepunkt, jeg dør har fundet. Det er rigtigt, således som det ærede medlem hr. Kirkegaard sagde, at det må være folketingets skøn i hver enkelt sag at bestemme, hvor meget de love er værd, der vedtages her, og jeg påskønner, at man anser det arbejde,

som er foregået med bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos bier, for at være en samfundsopgave af et sådant format, at der skal stilles meget betydelige midler til rådighed. Jeg tror dog, at hvis det blev den almindelige regel for fagministre, at de skulle følge alle indkommende henstillinger, ville vort statsbudget, som i forvejen har et temmelig betydeligt format, nok svulme meget voldsomt op. Jeg tror alligevel, man skal overveje, om ikke de bevillinger, der her er stillet til rådighed, er rimelige i forhold til den opgave, som foreligger.

Jeg forstår, at med hensyn til forslaget om beskyttelse af bier mod giftige plantebeskyttelsesmidler er der fuld enighed hos samtlige ordførere, og det har egentlig forbavset mig, at man ved denne sags første behandling, hvor det drejer sig om en helt ny lovgivning, ikke har haft nogen betænkelighed med hensyn til de regler, der er foreslået gennemført, og hvorefter der pålægges erstatningsansvar for handlinger, der hidtil har været anset for fuldkommen lovlige og samfundsgavnige. Vi har allesammen glædet os over, at disse moderne bekæmpelsesmidler har udryddet agerkål og tidsler på vore marker, men vi erkender også, når denne gode virkning er konstateret, at det har medført store vanskeligheder for biavlerne, og at det derfor har været nødvendigt at få gennemført visse lovforanstaltninger. Som nævnt af en af de ærede ordførere har domstolene jo haft sådanne sager til afgørelse nogle gange og er kommet til det resultat, at de har pålagt landmænd, der har brugt disse sprøjtemidler, erstatningsansvar overfor biavlerne, og hvis dette er noget, der gentager sig for ofte, vil det måske få ret betydelige konsekvenser i retning af, at folk ikke tør anvende disse plantebeskyttelsesmidler. Derfor tror jeg, at en lovgivning af denne art er påkrævet.

De bestemmelser, som er foreslået, er jo kommet til verden efter meget grundige drøftelser mellem de forskellige organisationer. Jeg lægger megen vægt på, at disse sager kommer ud til afgørelse for de lokale instanser, hvor man bedre kan afgøre, hvad der er rimeligt under hensyn til godt naboskab. Det er sikkert at foretrække, fremfor at sagerne altid skal indbringes for domstolene.

Jeg takker for den tilslutning, lovforsla-